

El nostre ahic

A principis del 1.932 va néixer la "Penya Lluscos". Va iniciar-la un grup de jovent, una mica cansat de la vida monòtona que fins aleshores havia portat al "Renaixement arbucien", domiciliat des de molt temps a cal Xic. Va durar més de tres anys, però la seva vida va ésser exhuberant i moguda; sota la seva acció van dur-se a terme unes activitats fins aleshores inèdites a la nostra Vila.

- Celebració primera i única d'uns Jocs Florals.
- Elecció primera i única de "Mis Arbúcies"
- Representació primera i única d'una òpera (MARINA, d'Arrieta i Camprodon, interpretada pel tenor Felipe San Agustino).

Les tres Festes Majors que va organitzar van resultar senzillament inoblidables, amb envelat a can Cassó i el concurs d'agrupacions musicals escollidíssimes i comptant, sempre, amb una concurrència nombrosa, entusiasta i divertida. Per Pasqua es feia festa grossa: Solien venir "Els Verds" de Mataró o "Els blaus" del Vendrell, que eren, aleshores, orquestrines de primera. Es guarnia l'escenari com si fos una taverna andalusa, on es servien sandwixos i pastes de tota mena, remullats amb cervesa, orxata i, sobretot, amb mançanilla. La gresca durava fins la matinada, que Déu-n'hi-dó. Tothom tornava a casa amb la butxaca buida.

El Mestre en Lluís Torres i Bosch, va fer un himne; sobre una lletra de Ferrer i Montplet, va compondre un pasdoble que començava així:

Som Els Lluscos, som la penya	per alegres i fer gresca,
més castissa que existeix;	tot Arbúcies ja ens coneix.

i era obligació tocar-lo al començament de la segona part de cada ballada que es feia i tothom es posava dret durant l'execució, excepte, és clar, dels ballaires, que seguien la feina com si treballessin a preu fet. Era de rigor, sempre, l'acompliment dels preceptes escrits al "Catecisme lluscal", escripturats a l'efecte.

Com que no hi havia ball durant les set setmanes de la Quaresma, es feien sessions de "varietè" a les tardes i nits de cada diumenge. Venien cupletistes i ballarines de fora, en l'activitat de les quals hom hi intercalava alguna peça de teatre a càrrec del grup d'aficionats. Per cert que un dels plens més notables va produir-se a l'estrena del "K-Garro encantat" un sàinet de'n Mon Milda que feia pixar de riure: va fer-se molta propaganda oral i escrita i, per a fer-se càrrec de com anava la cosa, heu-vos-ací la transcripció de quatre dels cartells triats entre la renglera que va ésser posada a tota la llargada de la paret on ara hi ha el quiosc de venda de periòdics, a la Carretera:

Rosa, Perica, Matilde,	És el millo que s'esguarda,
Pere, Pep, Pau i Bernat,	d'un riure que no s'aguanta,
vegeu el "K-Garro encantat"	el "K-Garro que s'encanta"
l'obra més gran de'n Mon Milda.	diumenge que ve a la tarda.
El "K-Garro encantat"	Deixa't de fumar el cigarro
és un gran disbarat	i la gabardina penja:
i el mortal que l'ha vist	vina a veure el gran "K-Garro"
mai més sap estar trist.	que s'encantarà diumenge!

Tal com resta dir, va cudir-hi molta gent, tanta, que va esgotar-se el taquillatge. A més de l'èxit que pertocà a l'autor, va plaure moltíssim la interpretació del convilatà en Joan Llorella i Pasqual.

Va ésser degut a la política i a la poca resistència dineral, que la Penya va acabar la corda. Va agafar un refredat d'armilla a l'entrada de l'hivern i no va haver-hi altre remei que tancar les portes. Un dijous al vespre va fer-se'n l'enterrament sota el cant del seu himne i a base d'una processó d'atxes enceses que va recórrer tot el carrer de Camprodon i el de Magnès. Va morir com les noies de servei: pobra, però honrada. L'únic deute que havia quedat penjat, quaranta-tres pessetes a can Ferragut, va pagar-lo la darrera junta que va saldar-lo religiosament.

Sic trànsit mundi.

UN QUE HI ERA